

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 13Nt/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8819010062
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Monoková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2022:8819010062.10

Uznesenie

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou Mgr. Annou Monokovou o návrhu na povolenie obnovy konania odsúdenej Z. Y., J.. X.XX.XXXX, trvale bytom Č. XXX, Q.. I. J. Y., na verejnom zasadnutí konanom dňa 17. mája 2022 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku p o v o ľ u j e obnovu konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 12T/171/2016, ktoré bolo ukončené trestným rozkazom Okresného súdu Vranov nad Topľou č.k. 12T/171/2016-74 zo dňa 30.11.2016 z dôvodov uvedených v § 394 ods. 1 Trestného poriadku a zároveň celkom zrušuje napadnuté rozhodnutie.

Zrušuje aj všetky ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce na toto rozhodnutie, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Odsúdená sa podaným návrhom domáhala povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 12T/171/2016, v ktorom konaní bola odsúdená a má trest nastúpiť. Odsúdená bola za to, že deti nechodili do školy, povedali jej, že súd jej poslal trestný rozkaz, no ona nevie čítať ani písať, no obhajcu nemala. Aj listy, ktoré jej posielajú zo súdu, jej čítajú deti a rodina, ona sa vie iba podpísať. Aj to, čo je uvedené v návrhu len povedala svojej rodine a oni jej pomáhajú dať to na súd. Preto chce, aby sa to ešte raz preverilo, čo je odsúdená a má ísť do basy, lebo ona tomu nerozumela.

Prokurátor nepovažoval návrh za dôvodný.

Odsúdená uviedla, že býva v Č., je ešte vydatá, manžel s ňou nežije, ale rozvedení nie sú. Má sedem detí. Už len dvaja chodia do školy. Nie je zamestnaná. Je evidovaná na úrade práce. Chodila do školy v Čičave a potom išla do osobitnej školy vo Vranove. Do základnej školy v Čičave chodila asi len do prvého ročníka a potom išla do osobitnej. Tam chodila potom asi do 15 alebo 16 rokov. Potom už do žiadnej školy nechodila. Nevie čítať ani písať. V škole sa učila písať, ale nemohla si zapamätať písmená, ani slová ako sa píšu. Bola niekedy na polícii na výsluchu. Tam sa jej nepýtali či vie čítať, písať. Podpísať sa vie, napr. keď chodí na aktivačné do práce. Chodí sa podpísať aj na úrad práce. Tiež sa ešte podpisuje, keď dostáva dávky. Lieči sa s chrbticou a s nervami. Chodí k MUDr. Š., ktorý je pri troch medveďoch. K iným doktorom nechodí. Bola však aj na psychiatrii. Bola tam so svojou mamou. Bolo to asi niekedy minulý rok, nepamätá si a potom tam s ňou bola aj jej dcéra, ktorá ju odprevadila. Keď je jej doručená nejaká pošta, zavolá na dcéru alebo na syna, aby vedeli oni, čo dostala. Ona nerozumie tomu, čo je tam napísané, preto volá deti. Do výkonu mala ísť kvôli tomu, že staršie deti nechodili do školy. Na otázku, či dostala v tej veci nejaké papiere z polície, uviedla, že raz niečo dostala. Dcéra so synom prečítali asi čo to je. Ona tomu nerozumela. Na polícii bola, pýtali sa jej tam, prečo deti nechodia do školy. Nevie, či podpisovala niečo na polícii, nepamätá si. Nedávali jej nič prečítať, ani by to nevedela prečítať. Odsúdená bola asi dva razy. Aj toto druhýkrát bolo asi pre deti. Nevedela, či jej niekedy nejaké doklady, papiere, zo súdu prišli. Že má ísť do basy sa dozvedela, že z polície jej to poslali to a dcéra to prečítala.

Nevie na koľko má ísť do basy. K podpisu uviedla, že sa vie len podpísať, že prvé písmeno priezviska je Y., druhé písmeno priezviska nevedela uviesť. Len takto napíše, keď treba, ako jej deti ukazovali.

Súd však považuje za potrebné uviesť, že z predmetnej zápisnice o verejnom zasadnutí, ale najmä zvukového záznamu je zrejmé, že odsúdená pri odpovediach na položené otázky dlhšie rozmýšľala, tieto jej boli opätovne kladené a ozrejmované.

Trestným rozkazom č.k. 12T/171/2016-74 zo dňa 30.11.2016 bola odsúdená uznaná za vinnú zo spáchania prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustila tým, že ako maloletej J. Y., J.. XX.X.XXXX a maloletého G. Y., J.. X.X.XXXX, žiakov Základnej školy Námestie Jána Pavla II. Vranov nad Topľou v školskom roku 2015/2016 a to od 1.9.2015 do 2.6.2016 nezabezpečila riadne plnenie povinnej školskej dochádzky svojich maloletých detí, čím porušila ustanovenie § 28 ods. 1 Zákona o rodine, obaja maloletí sa túlili v Č., okr. Vranov nad Topľou, pričom maloletý G. Y. za uvedené obdobie vymeškal bez ospravedlnenia celkom 228 vyučovacích hodín a maloletá J. Y. vymeškala bez ospravedlnenia 120 vyučovacích hodín, teda vydala úmyselne osoby mladšie ako 18 rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že im umožnila viesť záhaľčivý život a čin spáchala závažnejším spôsobom konania, za čo jej bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov nepodmienečne so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Odsúdenej bol trestný rozkaz doručený dňa 02.01.2017 a právoplatnosť nadobudol dňa 11.01.2017.

Z vysvedčenia vystaveného na meno odsúdenej v školskom roku XXXX/XXXX vyplýva, že táto navštevovala Osobitnú školu internátnu vo Vranove nad Topľou a to 8. ročník, variant 9. rok školskej dochádzky a zo slovenského jazyka a matematiky mala hodnotenie 4.

Podľa správy PhDr. D. Č., Psychosociálne centrum s.r.o. odsúdená je negramotná, násobilku neovláda, intelektové vybavenie pacientky sa nachádza v pásme ľahkej duševnej zaostalosti, pamäťové schopnosti sú oproti úrovni intelektu znížené a nekolerujú s nimi. Výsledky psychologického vyšetrenia svedčia pre simplexnú osobnosť s úrovňou intelektu, ktorá sa nachádza v pásme ľahkej duševnej zaostalosti na báze organického poškodenia CNS, afektívne poruchy nálady, aktuálne dominuje depresia klinicky stredného až ťažkého stupňa závažnosti.

Súd sa oboznámil aj so spismi tunajšieho súdu a to týkajúcimi sa skorších odsúdení odsúdenej sp. zn. 13T/12/2016, 10T/105/2014, 2T/70/2014 ale aj so spisom ohľadom zverenia maloletých detí do jej starostlivosti sp. zn. 7P/35/2010.

Vo všetkých vyššie uvedených trestných veciach boa odsúdená uznaná za vinnú zo spáchania prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 Trestného zákona.

Zo spisov vyplýva, že obvinená bola vypočúvaná v procesnom postavení obvinenej a to v konaní sp. zn. 12T/171/2016 dňa 10.10.2016, kde podľa údajov v zápisnici mala uviesť, že ukončila deväť tried základnej školy. V konaní sp. zn. 13T/12/2016 bola ako obvinená vypočutá dňa 7.12.2015, do zápisnice mala uviesť, že osobitnú školu nenavštevovala, že vie plynule čítať a písať. Aj z pripojeného spisu sp. zn. 2T/70/2014 ani z už uvedených nie je zo zápisnice zrejmé, žeby odsúdená mala problém s vyjadrovaním, jej výpovede tak ako boli orgánmi činnými v trestnom konaní pôsobia veľmi konzistentne, v určitých časových súvislostiach a na dobrej vyjadrovacej úrovni.

Taktiež bolo vykonané vyšetrenie duševného stavu odsúdenej a ustanovená znalkyňa z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria MUDr. O. G. Ph.D. podala znalecký posudok č. 37/2021, v ktorom konštatovala, že odsúdená od narodenia trpí kontinuálnym intelektovým postihom v zmysle ľahkej mentálnej retardácie, čo sa prejavuje zníženou schopnosťou chápania, zníženou rýchlosťou myslenia a obmedzenou schopnosťou učenia, poznávania a pamätania. Odsúdená v čase spáchania činu aj v minulosti mohla rozpoznať protiprávnosť svojho konania len parciálne v rozmedzí jej znížených intelektových schopností v zmysle globálneho rozpoznania robenia niečoho zlého, ale nie konkrétneho posúdenia a vyhodnotenia situácie a z toho plynúcich následkov a s tým súvisí aj jej parciálna schopnosť toto konanie ovládať. V ďalšom uviedla, že odsúdená chápe význam trestného konania len parciálne v rozmedzí jej znížených intelektových schopností.

V časti posudku obsahujúcej skutočnosti z vyšetrenia odsúdenej znalkyňa uvádza, že odsúdená uvádza svoje meno, ale nevie povedať, koľko má rokov ani kedy sa narodila, vie, že je vo Vranove, ale nevie kam prišla, nevie povedať aký je dátum, rok, mesiac. Zmysel vyšetrenia chápe iba parciálne, vedomie bdelé, lucídne, je iba parciálne orientovaná osobou, miestom a situáciou, dezorientovaná časom, psychomotorické tempo je spomalené.

Pri svojom výsluchu znalkyňa ku skutočnosti, aký je vlastne rozsah obvinenej chápať zmysel trestného konania, keďže konštatovala, že môže rozpoznávať protiprávnosť konania len parciálne v rozmedzí jej znížených intelektových schopností, či to parciálne rozpoznávanie sa vzťahuje na znaky trestného činu, za ktorý bola odsúdená, teda prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže, znalkyňa uviedla, že to parciálne súvisí s jej intelektovým obmedzením. Ak si teda predstavíme, na príklade vekového obmedzenia, to znamená, že je schopná chápať veci bežnej reality do veku približne tých 12-15 rokov. Tak približne aj v tomto rozsahu len parciálne bola schopná posúdiť aj to, za čo je odsúdená. To znamená, že sa odvoláva aj na to, že to vedela, že deti nechodia do školy. V prípade odsúdenej to nemusíme považovať jednoznačne za vedomé klamstvo, ale skutočne aj za jej bohužiaľ neschopnosť reálneho úsudku, aby napríklad zapojila mechanizmy preverovania a podobne. V zmysle globálneho posúdenia, že robím niečo zlé, nemám niekomu vedome ubližovať, kradnúť, sú schopné aj v tomto vekovom rozmedzí deti. Ale ten mechanizmus, že nezakazovala chodiť niekomu do školy, že deti tam neposielala, nekorešponduje s tým, že o tom vedela alebo nevedela. Tá schopnosť rozpoznávať tú realitu môže byť skutočne skreslená. Na otázku, ak by osoba s takouto charakteristikou ako odsúdená bola už za takýto trestný čin odsúdená, to znamená, že by už takýto čin mala spojený s tým, že je protiprávny, lebo nasledoval trest, či by vedela rozpoznať tú protiprávnosť, uviedla, že určite to možno pripustiť do určitej miery. Ak by bola explicitne s tým skutkom konfrontovaná, to znamená, ak by mala vedomosť o tom, že sa ten skutok aj udial, ale toto mu predchádza. Ale spojiť jeden úkon, a potom následne druhý, to môže byť obtiažne v tom celom procese pre odsúdenú. Napríklad môže jej byť zrejmé, že toto sa nerobí, napríklad, že musí sa platiť v obchode, taktiež, že deti musia chodiť do školy, ale či to už dokáže spojiť v kontexte dôsledku, aký to má dôsledok, ak to nebude dodržiavať, tam je ťažké posúdiť, či dokázala tieto dve skutočnosti spojiť. Ku skutočnosti, že odsúdená bola v rámci konania poučovaná o následkoch takejto trestnej činnosti, či možno urobiť záver, že teda bola upovedomená so skutočnosťou, že tejto skutok je protiprávny, znalkyňa uviedla, že sa vráti k predchádzajúcej odpovedi čo je schopné chápať 12 až 15 ročné dieťa. To, že povie, že rozumie, ešte neznamená, že tomu skutočne rozumie, a že je schopné vyhodnotiť tie dve súvislosti naraz. Spýtala by sa preto, napríklad aké tam boli pokusy, či zo školy, akým spôsobom mala možnosť do toho zasahovať alebo nezasahovať odsúdená. To sú určité čiastkové kroky, kde by bola možnosť sledovať uvažovanie odsúdenej, aký mala k tomu postoj, teda dve súvislosti naraz, to by bol jeden krok, následne na to aká bola prípadne reakcia. K schopnosti odsúdenej zapamätať si, že určité znaky nejakého skutku sú protiprávne alebo že nejaká činnosť alebo nečinnosť je protiprávna a že ju nesmie vykonávať, nesmie takto konať, uviedla, že určité znaky na určitú dobu áno, ale je pochybnosť o tej komplexnosti toho uvažovania. Napr. v prípade krádeže je to o čosi jednoduchšie už len z toho dôvodu, že je to zakoreňované od mala, od detstva a je to jednoduchší úkon, preto sú to schopné chápať aj vekovo mladšie deti. Čiže keď dieťa nechodí do školy, vie, že je to tak zle, nemá sa to tak robiť, ale spojiť to s tým, že je to trestnoprávne, to je komplexnejší dej a nemusí to byť odsúdenej zrejmé v rámci celého komplexného chápania. Na otázku, žeby odsúdenej bolo prečítané poučenie vyšetrovateľom, resp. by ju aj poučil, či by bola schopná pochopiť význam jednotlivého poučenia, jednotlivých slov znalkyňa uviedla, že v celom tom rozsahu ako bývajú tie poučenia s vysokou pravdepodobnosťou nie. Po prečítaní časti výpovede odsúdenej z jej výsluchu z prípravného konania znalkyňa uviedla, že si nemyslí, že by odsúdená bola schopná sa takto pri svojej výpovedi vyjadriť, že aj laik pri rozhovore s odsúdenou si dokáže urobiť základný obraz ako dokáže komunikovať. A od času, kedy bol vykonaný výsluch v roku 2016 nemohla nastať žiadna markantná zmena či k horšiemu alebo lepšiemu, lebo je to kontinuálny mentálny postih. Napr. čo sa týka slova študijné výsledky je vysoko nepravdepodobné, aby sa tak vyjadřila.

Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr než známé, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatela, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia

súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

O návrhu na povolenie obnovy konania rozhoduje súd na verejnom zasadnutí (§ 402 ods. 1 Trestného poriadku).

Konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v citovanom ustanovení. V konaní o povolení obnovy konania nemôže súd preskúmavať, či sa súd pri rozhodovaní vyrovnal so všetkými okolnosťami a s obhajobou odsúdeného, či rešpektoval zásadu bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, a pod. V konaní o povolení obnovy nemôže súd preskúmavať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy konania obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Pri obnove konania sa rozhoduje, či nové skutočnosti a dôkazy sú skôr neznáme, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozsudku, môžu odôvodniť iné rozhodnutie, než aké bolo urobené v pôvodnom konaní. Povinnosťou súdu v konaní o povolení obnovy konania je teda skúmať správnosť právoplatného rozsudku súdu v tom rozsahu, či nové skutočnosti alebo dôkazy sú také závažné, že odôvodňujú zásah do právoplatnosti a nezmeniteľnosti rozsudku vydaného súdom v pôvodnom konaní.

Teda ako vyplýva z vyššie uvedeného na to, aby mohla byť povolená obnova, musia byť splnené dve podmienky. Prvou je existencia takých nových dôkazov alebo skutočností súdu skôr neznámych, za ktoré možno považovať iba také, ktoré neboli súdu známe do rozhodnutia, ktorého sa návrh na obnovu týka. Za novú, skôr neznámu skutočnosť, je pritom potrebné považovať takú, ktorá v pôvodnom konaní nebola dokazovaná a zisťovaná, ide predovšetkým o taký dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní vôbec známy.

Druhá podmienka je, že skutočnosti alebo dôkazy sú spôsobilé buď sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi, ktoré boli predmetom zisťovania či dokazovania alebo ktoré mal súd k dispozícii v čase rozhodnutia, odôvodniť iné rozhodnutie, či o vine alebo treste.

Ako už súd uviedol vyššie, odsúdená bola uznaná za vinnú z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Konania sa mala dopustiť úmyslene.

V zmysle uvedeného ustanovenia § 211 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona trestného činu ohrozovania mravnej výchovy mládeže sa dopustí, kto vydá, čo aj z nedbanlivosti, osobu mladšiu ako 18 rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že umožní jej viesť záhaľčivý život alebo nemravný život a to závažnejším spôsobom konania - po dlhší čas (§ 138 písm. b) Trestného zákona).

Zo znakov skutkovej podstaty trestného činu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 Trestného zákona vyplýva, že zavinenie vo forme úmyslu alebo nedbanlivosti (uvedená alternatívna forma zavinenia) sa musí vzťahovať nie k jednotlivým formám konania uvedeným pod písm. a) až e) tohto ustanovenia Trestného zákona, ale prakticky k následku vyplývajúcejmu z týchto konaní. Ak by malo ísť o úmyselný trestný čin, musel by odsúdená chcieť (úmysel priamy), aby sa jej deti dostali do nebezpečenstva spustnutia - § 15 písm. a) Trestného zákona alebo by vedela (úmysel nepriamy), že do takéhoto nebezpečenstva svojim konaním svoje maloleté deti vydáva a pre prípad, že takéto nebezpečenstvo spôsobí, bola s tým uzročená (§ 15 písm. b) Trestného zákona).

Konkrétna forma zavinenia sa neurčuje len tým, že sa uvedie priamo v skutkovej vete (obžaloby alebo rozsudku či trestného rozkazu), ale táto musí vyplývať z miesta, času a spôsobu spáchania skutku, prípadne z iných skutočností. Na základe týchto údajov uvedených v skutkovej vete potom orgán činný v trestnom konaní alebo súd zisťujú rozumovú - vedomostnú a ovládaciú zložku konania páchatel'a a až na základe tohto rozhodnú o príslušnej forme zavinenia - § 15, § 16 Trestného zákona. Takáto zistená forma zavinenia sa potom spravidla uvádza v tzv. právnej vete obžaloby, rozsudku či trestného rozkazu vzťahujúcej sa k použitej právnej kvalifikácii.

Záver o úmyselnom spáchaní trestného činu pritom nemôže vychádzať ani z predchádzajúcej súdnej trestnosti páchatel'a za rovnaký trestný čin.

Tak ako to súd už uviedol vyššie, odsúdená bola uznaná za vinnú zo spáchania prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. b), ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ktorého konania sa dopustila úmyselne. Je pravdou, že návrh odsúdená podala až potom, čo je bola doručená výzva na nástup do výkonu trestu odňatia slobody, keďže jej bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody.

Súd bral do úvahy pri svojom rozhodovaní najmä závery znaleckého posudku podaného MUDr. G. v tomto konaní, keďže znalkyňa sa zaoberala otázkou schopnosti odsúdenej rozpoznať protiprávnosť svojho konania ako aj jej schopnosťou ovládať svoje konanie, kde teda uviedla, že odsúdená mohla rozpoznať protiprávnosť svojho konania ale len parciálne v rozmedzí jej znížených intelektových schopností v zmysle globálneho rozpoznania robenia niečoho zlého, ale nie konkrétneho posúdenia a vyhodnotenia situácie a z toho plynúcich následkov a s tým súvisí aj jej parciálna schopnosť toto konanie ovládať. Bližšie sa k tomuto záveru posudku vyjadrila aj vo svojej výpovedi, tak ako je to uvedené vyššie.

Za také skutočnosti, ktoré spĺňajú kritérium podmienky pre povolenie obnovy konania, súd považoval jednak skutočnosti zistené z výsluchu odsúdenej na verejnom zasadnutí, z ktorého je zrejme určitá mentálna úroveň odsúdenej, jej schopnosť vyjadrovať sa, či z vysvedčenia preukazujúceho, že odsúdená začala osobitnú školu navštevovať v roku 1986 a teda, že nemôže byť pravdou to, čo bolo uvádzané v jednotlivých zápisniciach týkajúcich sa skorších trestných konaní vedených proti odsúdenej a teda v tom zmysle, že by absolvovala deväť tried základnej školy na Sídlisku Juh, alebo žeby ukončila celé základné vzdelanie. Tieto skutočnosti, ktoré súvisia s intelektovou výbavou odsúdenej a teda aj s jej schopnosťou rozpoznať a ovládať svoje konanie, majú vplyv na posúdenie tých skutočností, ktoré sa týkajú zavinenia a to berúc do úvahy vyššie uvedené o zavinení a jeho forme vo vzťahu k predmetnému prečinu ohrozovania mravnej výchovy a mládeže podľa § 211 Trestného zákona, a teda, že konkrétna forma zavinenia sa neurčuje len tým, že sa uvedie priamo v skutkovej vete, ale táto musí vyplývať z miesta, času a spôsobu spáchania skutku, prípadne z iných skutočností a až na základe týchto údajov uvedených v skutkovej vete potom orgán činný v trestnom konaní alebo súd zisťujú rozumovú - vedomostnú a ovládaciu zložku konania páchatel'a a až na základe tohto rozhodnú o príslušnej forme zavinenia s poukazom na ustanovenie § 15 a § 16 Trestného zákona, teda či sa jedná o konanie úmyselné alebo nedbanlivostné.

Pri trestnom čine ohrozovania mravnej výchovy a mládeže podľa § 211 Trestného zákona zo znenia skutkovej vety vyplýva, že zavinenie je možné aj z nedbanlivosti. Ak by malo ísť o úmyselný trestný čin, musela by obžalovaná chcieť v skutkovej vete predpokladaný následok spôsobiť a teda, že odsúdená by chcela, aby sa jej maloleté deti dostali do nebezpečenstva spustnutia (priamy úmysel) alebo by vedela, že do takého nebezpečenstva svojím konaním svoje maloleté deti vydáva a pre prípad, že takéto nebezpečenstvo spôsobí, bola s tým, uzrozumená (nepriamy úmysel). Berúc potom do úvahy skutočnosti zistené pri znaleckom dokazovaní vyšetrením duševného stavu odsúdenej mal potom súd za to, že práve tieto skutočnosti sú takými, ktoré zakladajú dôvod pre povolenie obnovy konania a to nielen pokiaľ sa týka výroku o treste ale aj výroku o vine najmä v súvislosti s formou zavinenia, ktorá je podstatnou pre výrok o vine, keďže ako už súd uviedol, ani skoršie odsúdenie pre totožnú trestnú činnosť nemôže byť podkladom pre záver o úmyselnom spáchaní trestného činu, keďže ako vyplynulo z oboznámených spisov týkajúcich sa skorších odsúdení odsúdenej, jedná sa u nej o špeciálnu recidívu, všetky odsúdenia sa týkajú trestného činu ohrozovania mravnej výchovy a mládeže podľa § 211 Trestného zákona.

Obhajoba navrhla v prípade povolenia obnovy súčasne so zrušením rozhodnutia vec vrátiť do prípravného konania. Súd mal za to, že na takýto postup nie sú splnené podmienky, v prvom rade sa jedná o obnovu konania, ktoré skončilo trestným rozkazom ale napriek tejto skutočnosti nie je podľa súdu splnená ďalšia podmienka pre takýto postup a teda, žeby doplnenie dokazovania pred súdom bolo spojené s neprimeranými ťažkosťami.

Súd teda uzatvára, že preskúmal návrh na obnovu konania, vykonal na verejnom zasadnutí dokazovanie a dospel k záveru, že návrhu odsúdenej je možné vyhovieť a keďže boli splnené podmienky tak ako ich predpokladá ust. § 394 ods. 1 Trestného poriadku, obnovu konania povolil.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu možno podať sťažnosť a to v lehote do 3 (troch) pracovných dní od oznámenia tohto uznesenia na Krajský súd v Prešove, prostredníctvom Okresného súdu Vranov nad Topľou. Sťažnosť má odkladný účinok.